

Hoofdstuk 1

Het gaat door

Daar gaat ze - Clouseau
Top 40 1990 Hoogste positie 2

Een paar jaar geleden hing er ineens een gele poster op de Hogeschool:

‘Kom maar op als je durft, leiding gezocht voor jeugdkampen.’

Hij was te blut om überhaupt een vakantie te kunnen betalen. De pinautomaat had gisteren aangegeven dat hij onvoldoende saldo had en het was pas de 19e van de maand. Hij had toen besloten eens iets anders te doen dan weer te gaan zeilen in Friesland. Als arme student sprak vooral het zinnetje ‘voor eten wordt gezorgd, reiskosten worden vergoed’ hem wel aan. Onderaan de poster stond een telefoonnummer. Na een telefoontje met iemand van een of andere stichting kreeg hij een informatiepakket thuisgestuurd.

Als je vroeger in de bossen wilde spelen, ging je naar de padvindsters – die deden dat al sinds 1907. De stichting was zo’n tien jaar later ontstaan uit de Arbeiders Jeugd Centrale, ook al zo’n begrip uit een ver verleden. Hij had ergens

gelezen dat in die tijd ‘witneusjes’ – arme kinderen uit arbeidersgezinnen – naar de bossen gingen om daar aan te sterken.

Er waren vier soorten kampen voor verschillende leeftijden: kinderkamperen voor de kleintjes, begeleid kamperen voor tieners, een theaterweek (leek hem niks) en iets genaamd Avontuurlijk-Oerkamp. Hij had altijd al iets met scouting gehad, maar om de een of andere reden was hij nooit lid geworden. Het idee om met kinderen een soort oertijdkamp te houden, klonk wel leuk. In april werd hij verwacht op het kennismakingsweekend voor de leiding.

Dat weekend begon met een wereldreis per bus en trein. De minister van Onderwijs had dat jaar besloten de studiebeurzen te korten en ongevraagd een ov-kaart in te voeren voor alle studenten, of je nu thuis woonde of niet. Hij kon dus ‘gratis’, maar verder zonder geld door heel Nederland reizen.

Op een schemerige zaterdagochtend stond hij met een volle rugzak met aluminium frame – gekocht in de kringloop – een uur te vroeg op een vreemd treinstation op de Utrechtse Heuvelrug. De paar bankjes op het pleintje waren nog nat van de dauw. Langzaam druppelden jongens en meisjes van tussen de zestien en vijftientig jaar binnen. Schaapachtig keken ze elkaar even aan, gevolgd door voorzichtige gesprekjes zoals:

‘Kom jij ook voor ...?’

Sommigen kwamen in paartjes aan; duidelijk vrienden die zich samen hadden opgegeven. Twee lange blonde dames

begonnen in plat Fries zachtjes tegen elkaar te praten. Naast hem fluisterden twee andere meiden of de Friese dames zich wel realiseerden dat sommige mensen zich hieraan konden storen. Het leek nu alsof ze iets te verbergen hadden.

Uit de bossen kwam een tractor met huifkar aangereden. De chauffeur stelde zich voor als iemand van de stichting en iedereen stapte in.

In het net gerenoveerde hoofdgebouw van de stichting hingen foto's van driekwart eeuw jeugdkampen. Op de zwart-witfoto's met kartelrandjes zag je grote groepen jeugd braaf gymnastiekoefeningen doen op een grasveld naast een nieuw gebouw. Vijfenzeventig jaar later keek hij vanuit hetzelfde gebouw uit op datzelfde veld.

Na de administratieve formaliteiten, een welkom door iemand van het stichtingsbestuur en het uitzoeken van een slaapplek tussen willekeurige onbekenden, volgde een strak programma. Ze werden ingedeeld in groepen per soort kamp.

's Avonds, onder het genot van een biertje en na de verplichte kennismakingsspelletjes, werd de sfeer al wat losser. Een team van doorgewinterde oudere kampbegeleiders nam hen onder hun hoede. Na een uitgebreide uitleg over het maken van draaiboeken en weekprogramma's moesten ze meteen zelf aan de slag.

Een stevige punker genaamd Ortwin was de kartrekker en ongeschreven specialist van de Avontuurlijk-